

משחקים במספרים

מאת: ד"ר עודד עמיחי, 6.5.19

עוד עימות עם החמאס הסתיים בהבנות על הפסקת אש. דוברי מערכת הביטחון והכתבים הצבאיים שבעי רצון - לימדנו את החמאס לקח.

בפועל, מעצמת על בקנה מידה איזורי נתונה לחסדיו של אירגון טירור קיקיוני כמו החמאס, ירצו - ירו, ירצו - יגיעו להבנות על הפסקת אש... וחוזר חלילה, עד העימות הבא.

מערכת הביטחון מתגאה בהישגי מערכת הפלא, כיפת ברזל - 80% הצלחה ביירוטים. אני לא נכנס לויכוח על אחוזי ההצלחה של כיפת ברזל, למרות שיש לי מה לומר בסוגיה זו, כי הם לא רלוונטים. למרות אחוזי יירוט "גבוהים" אלה, הדרום היה משותק במשך כל ימי הירי, ואף היו פגיעות בנפש וברכוש. אז על מה הגאווה?

מה הם אחוזי היירוט המתפרסמים?
אלה אחוזי היירוט של טילי ההגנה המשוגרים, שהם כשליש ממספר הרקטות של החמאס שנפלו במרחבי הדרום. השאר נופלים במה שמכונה "שטחים פתוחים". היכן הם אותם שטחים פתוחים? במדבר סהרה שבצפון אפריקה? במדבר מוהאבי שבקליפורניה?

לא. אלה שטחים בתוך היישובים, בין הבתים, שפגיעה בהם משבשת את החיים במרחבי הדרום. בתי ספר נסגרים, תחבורה נפסקת, עסקים נפגעים, אנשים מרותקים לממ"דים. אז על מה הגאווה במערכת הפלא, שמשאירה היוזמה בידי החמאס, ואותנו במרחבים המוגנים, הממ"דים והמקלטים?

החמאס עקבי במדיניותו לקיים עימות בעצימות נמוכה.
מה יקרה אם במקום רקטות קצרות טווח עם רש"ק של 10-20 ק"ג, החמאס ישגר רקטות בינוניות או כבדות עם רש"ק של 100-500 ק"ג?
ומה יקרה אם במקום 700 רקטות בסבב לחימה אחד, ישגרו לעברינו 2,000 רקטות ליום?
ואיך תתמודד מערכת כיפת ברזל עם מטחים כבדים?
ומה יקרה אם יגדילו את טווח הירי מעבר לגזרה של 40 ק"מ, וישגרו רקטות בינוניות וכבדות לעבר מרכז הארץ ולעבר אתרים אסטרטגיים?
ומה יקרה אם ישגרו טילים מדויקים, או טילי שיוט שיפגעו במטרות איכות בדיוק של מטרים ספורים?
ומה יקרה כאשר העימות לא יהיה רק בדרום, אלא גם עם החיזבאללה, שמצוייד בכ- 200 אלף טילים ורקטות מכל הסוגים?

בעימות זה, כמו בכל קודמיו, לא הוזכר הפתרון היחיד, שיכול היה להסיר את איום הפצמ"רים, הרקטות והטילים, מפתחינו - לייזר... מילה מגונה, שהס מלהזכירה.

מערכת לייזר חשמלי (סיבים), בעוצמה של מספר ק"ו, שקיימת כבר מספר שנים בשימוש הצבא האמריקאי, היתה מסירה את איום העפיפונים ובלוני הנפץ, ששורפים את שדות הדרום. גם כל אחת משלושת התעשיות הביטחוניות המקומיות הגדולות יכלו כבר מזמן להעמיד לרשות צה"ל מערכות כאלה. אז למה אלה אינן?

מערכת לייזר כימי (סקייגארד) בעוצמה של כ-מ"ו (1,000 ק"ו) הייתה מוכנה לייצור כבר לפני

למעלה מעשור, אחרי שאב הטיפוס שלה (נאוטילוס), שהוזמן ע"י ממשלת ישראל ושפוחח במשותף ע"י חברת נורתרופ גרומן האמריקאית ומספר תעשיות ישראליות (רפאל, תע"א/ מב"ת, תע"א/ אלתא, תאדיראן), סיים סדרה של עשרות ניסויי ירוט מוצלחים בשדה הניסויים ווייט סנדס בארה"ב.

אבל לייזר היא מילה מגונה במחזותינו, שהוצאה מהלכסיקון הביטחוני. למה? מי עומד מאחורי המדיניות להעלים קיומו של הלייזר? ומה השיקולים? האם לא הגיע הזמן להפסיק חרם מגוחך זה על הלייזר? האם חלילה, רק מאות או אלפי הרוגים, יביאו לשינוי המדיניות בסוגיה זו?